

Projecte GLOSSARI FITA

ABCDEFGH
IJKLMNOP
OPQRSTU
VWXYZ

20 novembre 2013

GRAFITAR **(M)USICAR**

(el) **TEMA** (**M**)ÚSICA®

Total obres: 11.442

**Tema música: 7 gran format (200x300)
4 (50x60))**

Total Blocs: 510

Total Dibuixos: 20.556

Tema Música: 18

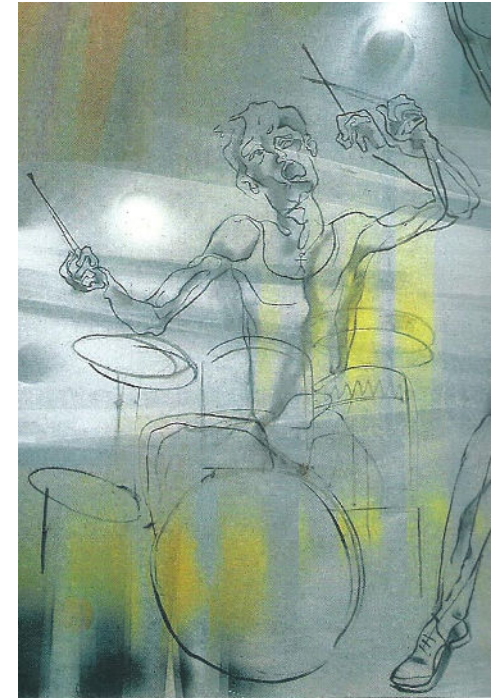
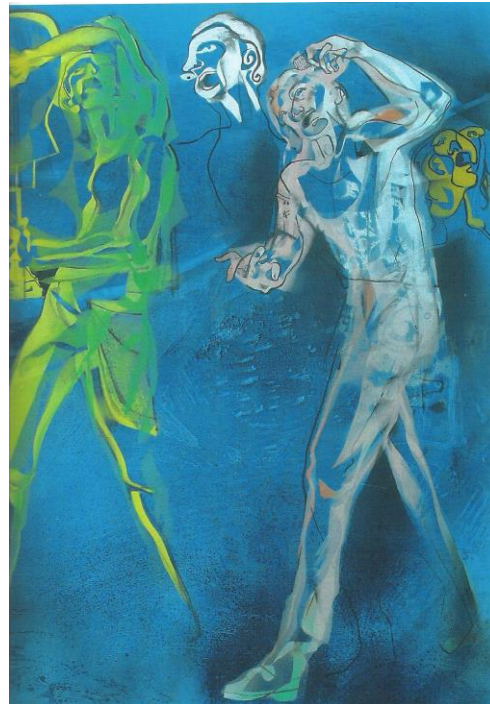
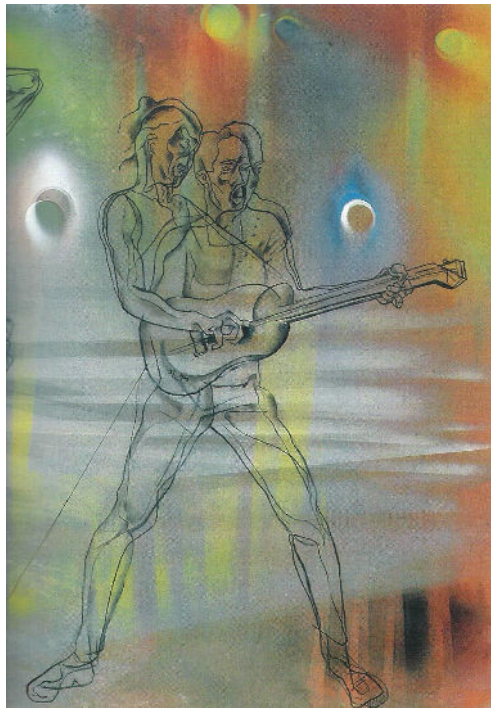
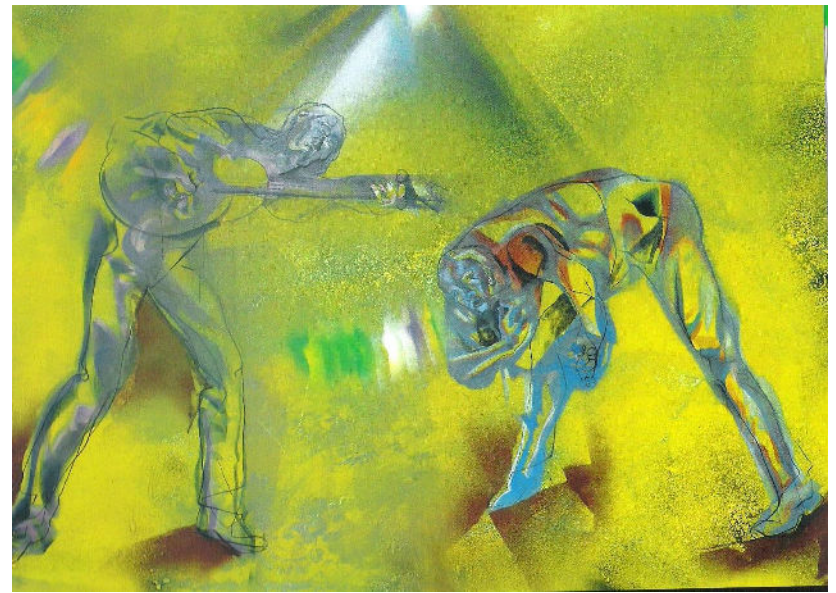
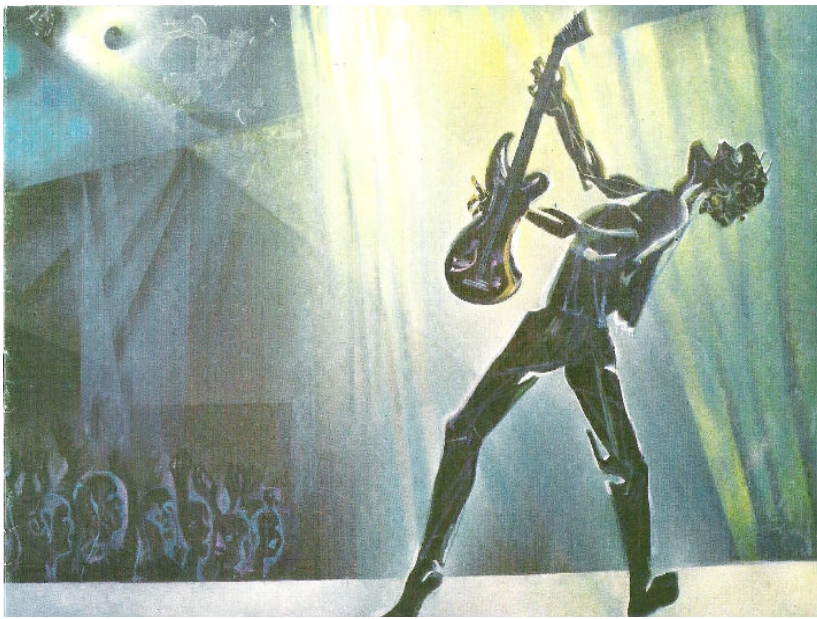

1978

Bloc 149

1984

EI TEMA és MUSICAR

**NO HI HA TEMA MÚSICA
en ARTS PLÀSTIQUES**

NO HI HA MÚSICA “en directe”

GRAFITAR MUSICAR
o
la impossibilitat de
dibuixar/pintar MÚSICA

Opferlied

WoO 126
(Matthisson)

L. van Beethoven

Langsam und feierlich

1. Die Flam - me lo - dert, mil - der Schein durch.
2. Sei stets der Frei - heit Wehr und Schild ! Dein

A musical score for the song 'Opferlied' by Ludwig van Beethoven. It features a vocal line with two verses of lyrics and a piano accompaniment. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is common time (C). The tempo/mood is 'Langsam und feierlich'.

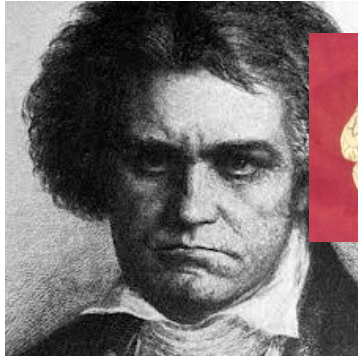
Opferlied, Opus 121b en Mi major, L.v. BEETHOVEN (1823-4)

Lorna HAYOOD, soprano

Judit PEDEMONTÉ, soprano

MENT

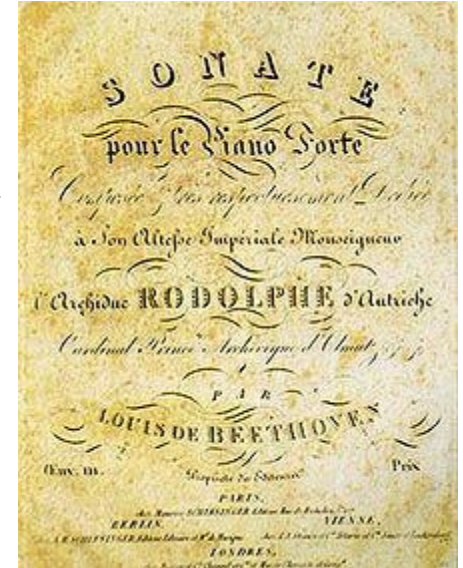
(1770-1827)

NOTACIÓ

Opus 121b Mi major
1823-4

IMPRESSIÓ

(1825)

Interpretació

Artur Schnabel.

(1932)

Interpretació
expressió

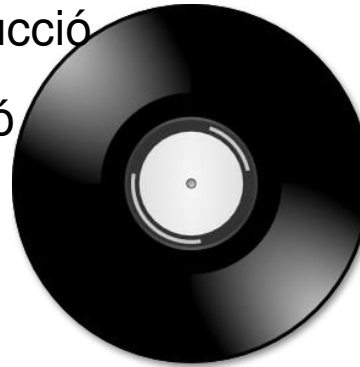

Gravació

Reproducció

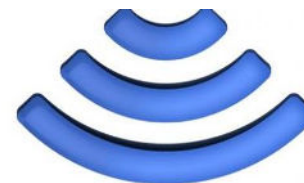
Gravació

(1973) 33 revol.

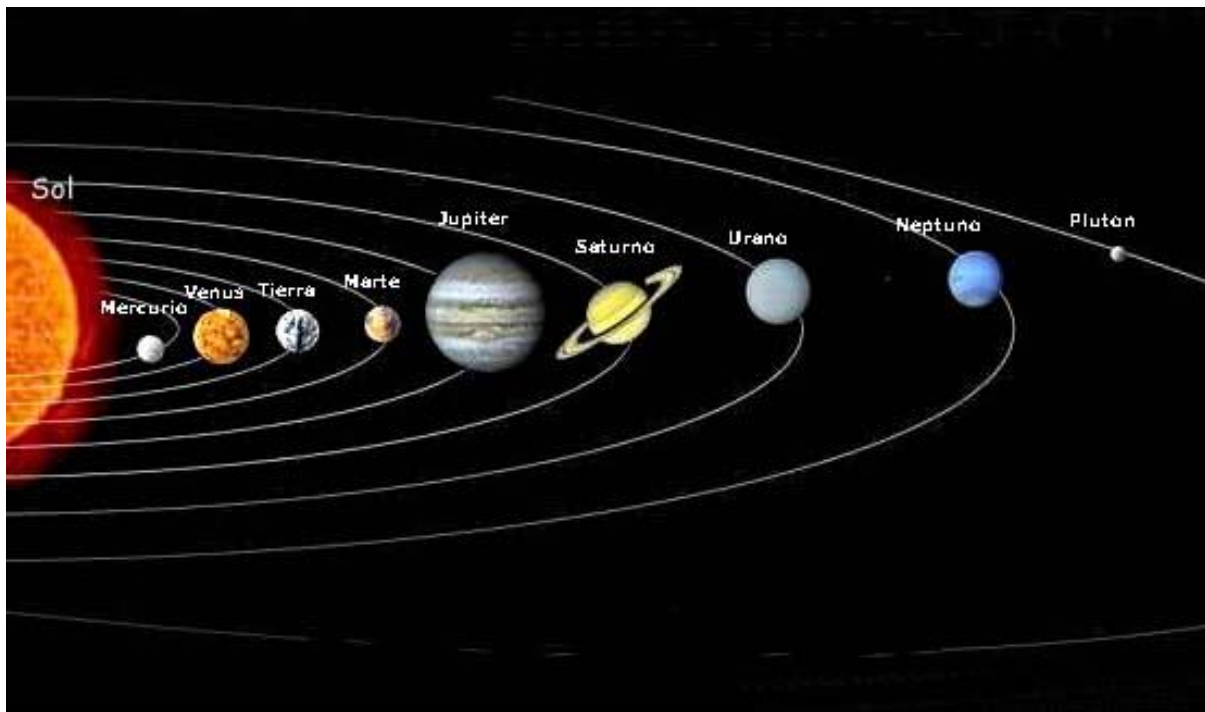

NO HI HA MÚSICA EN DIRECTE

AIRE SOMOGUT

AIGUA LÍQUIDA

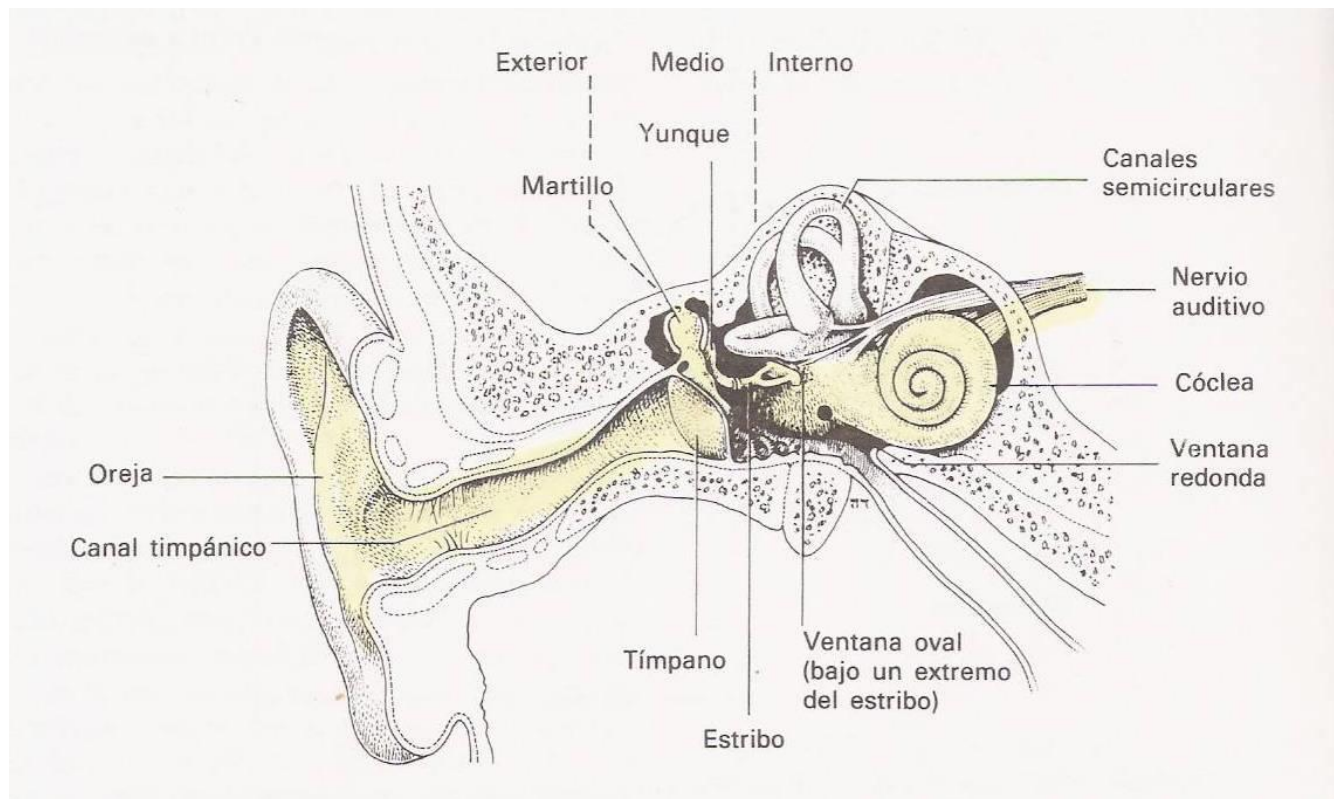
AIRE

MATERIA

MEMBRANES SEMIP.

VIDA

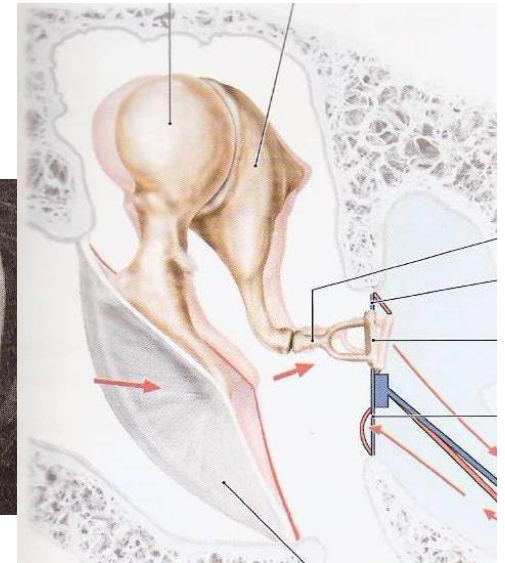
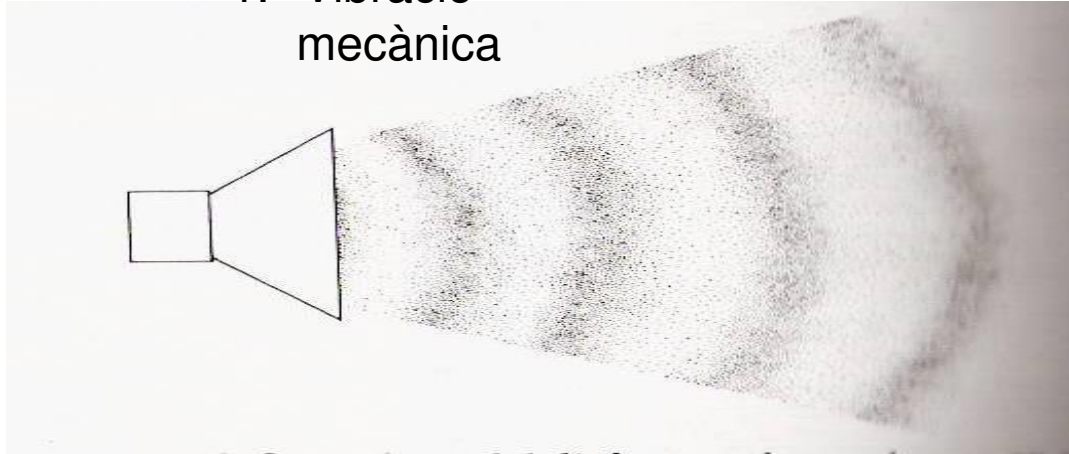

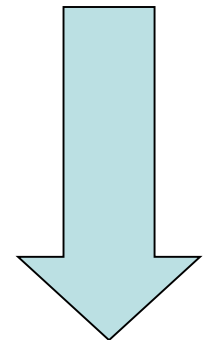
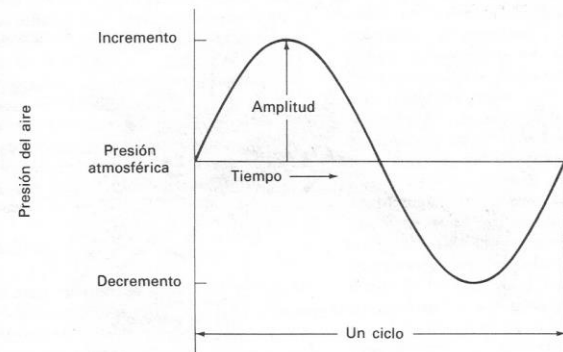
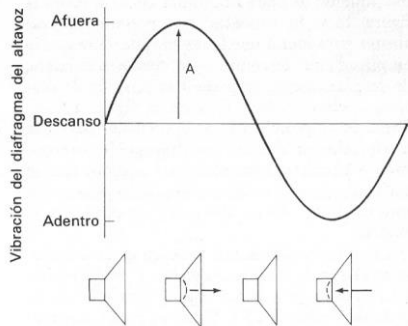
1.No hi ha música en directe

1. Vibració mecànica

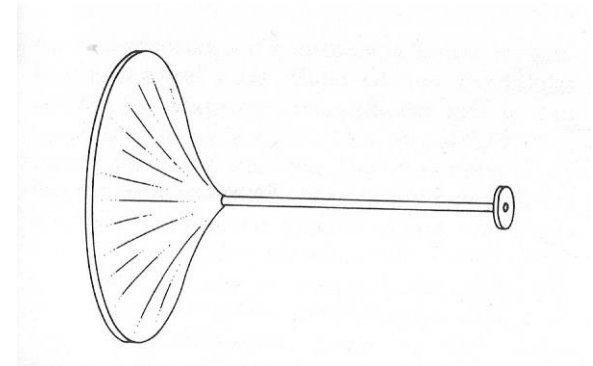
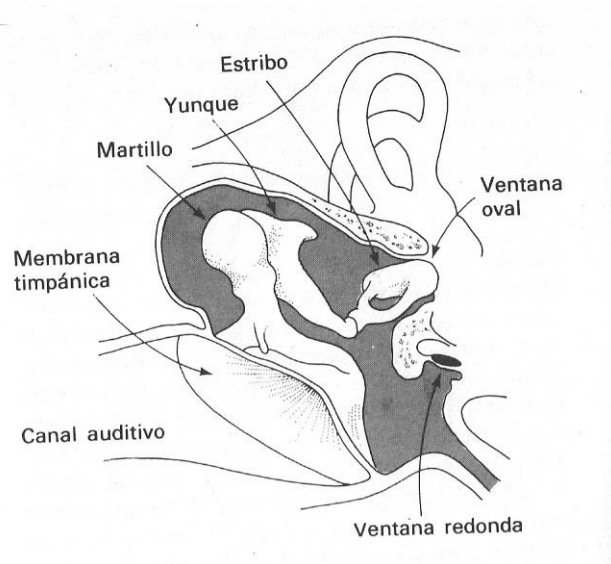
2. Ones sonores

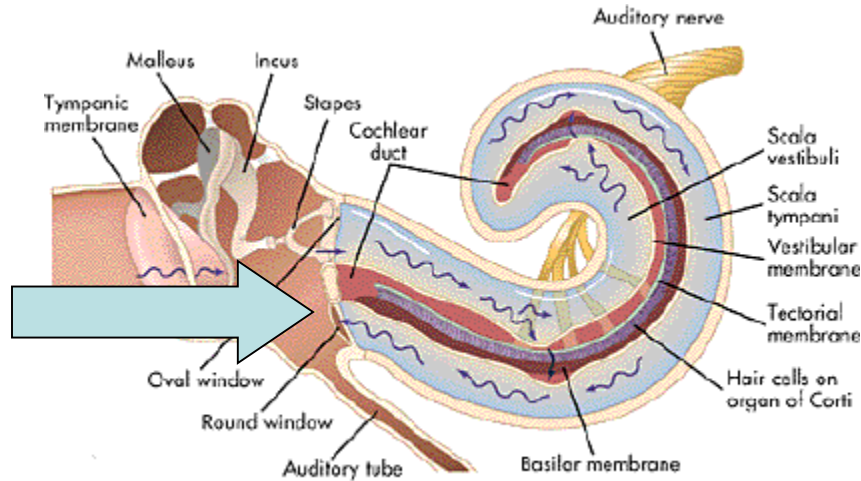
2. Vibració mecànica

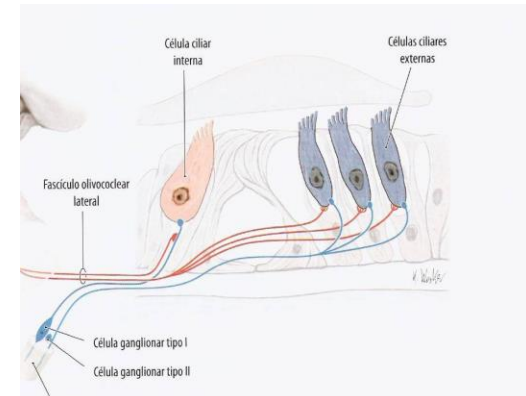
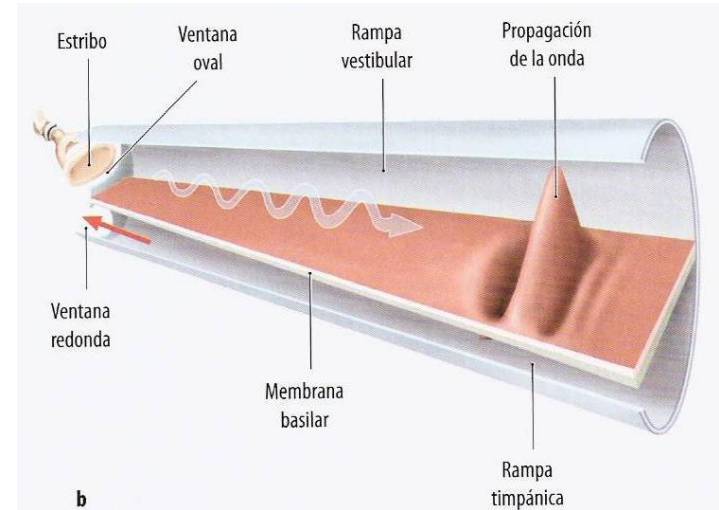
LA QUESTIÓ DE LA IMPEDÀNCIA

2. No hi ha música en directe

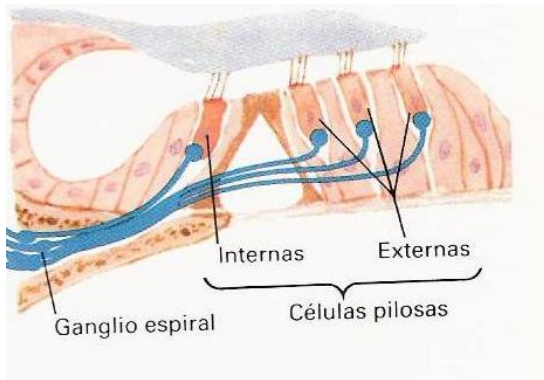

4. Ona líquida
("ona viatgera")

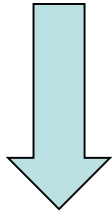

5. Corrent elèctrica

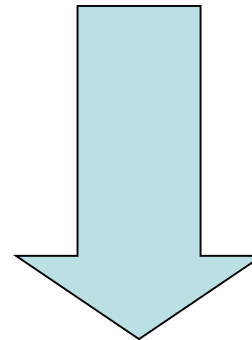
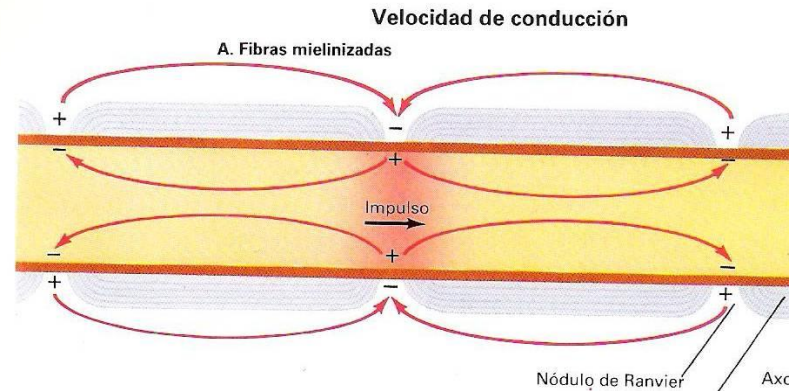
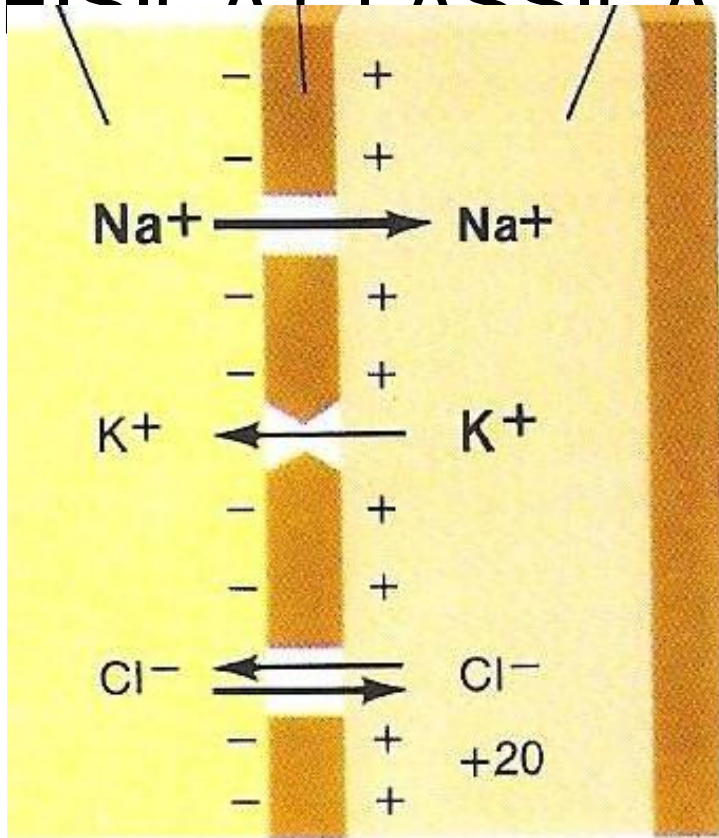
ORGANITZACIÓ TONOTÒPICA COCLEAR

(cont.) 5º transformació. Corrent elèctric

• ΕΙΣΙΟΛΗ ΣΕΙΡΑΣ

6ª TRANSFORMACIÓ. Transmissió química

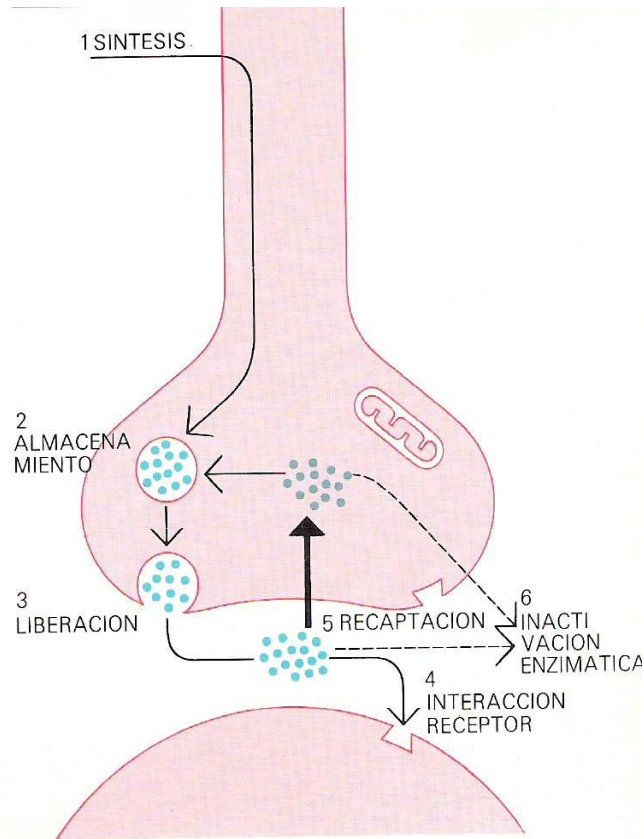
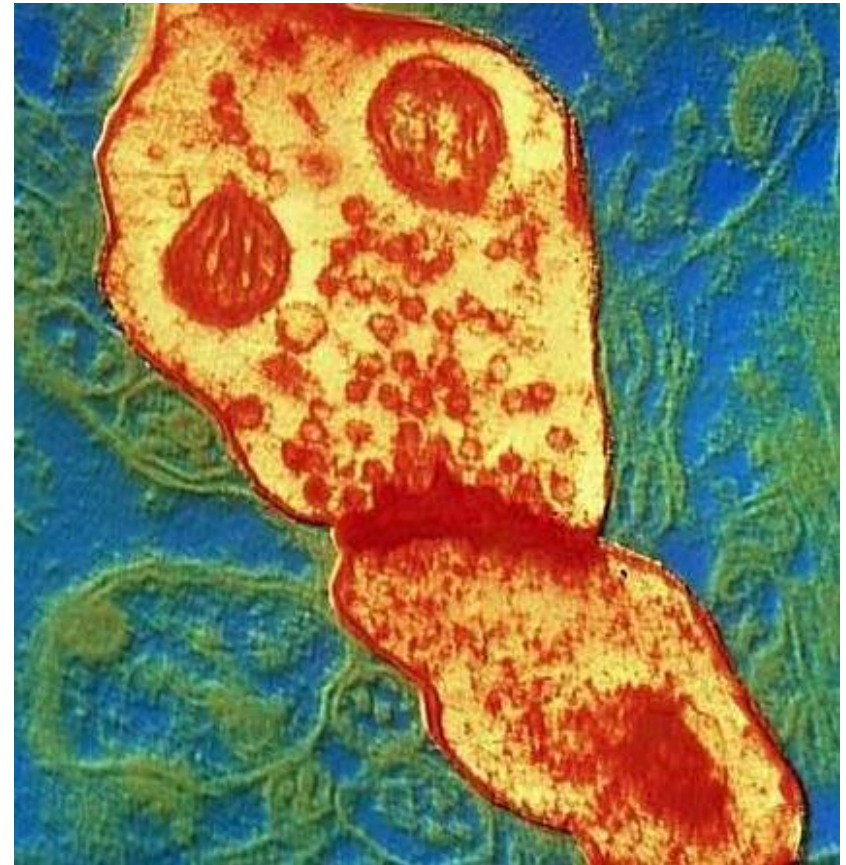
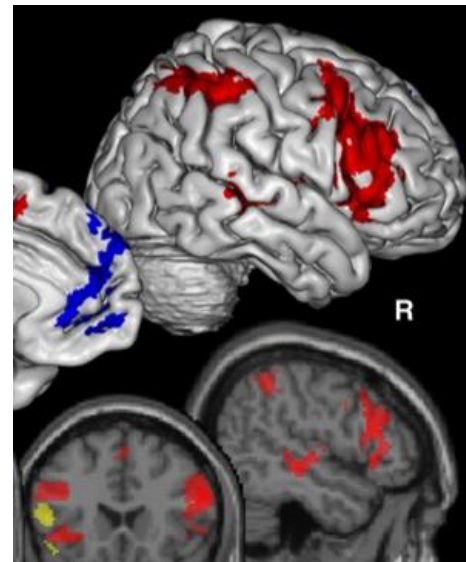
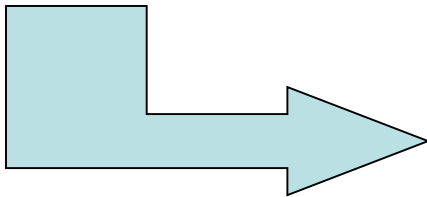
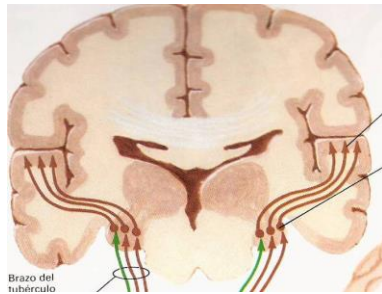

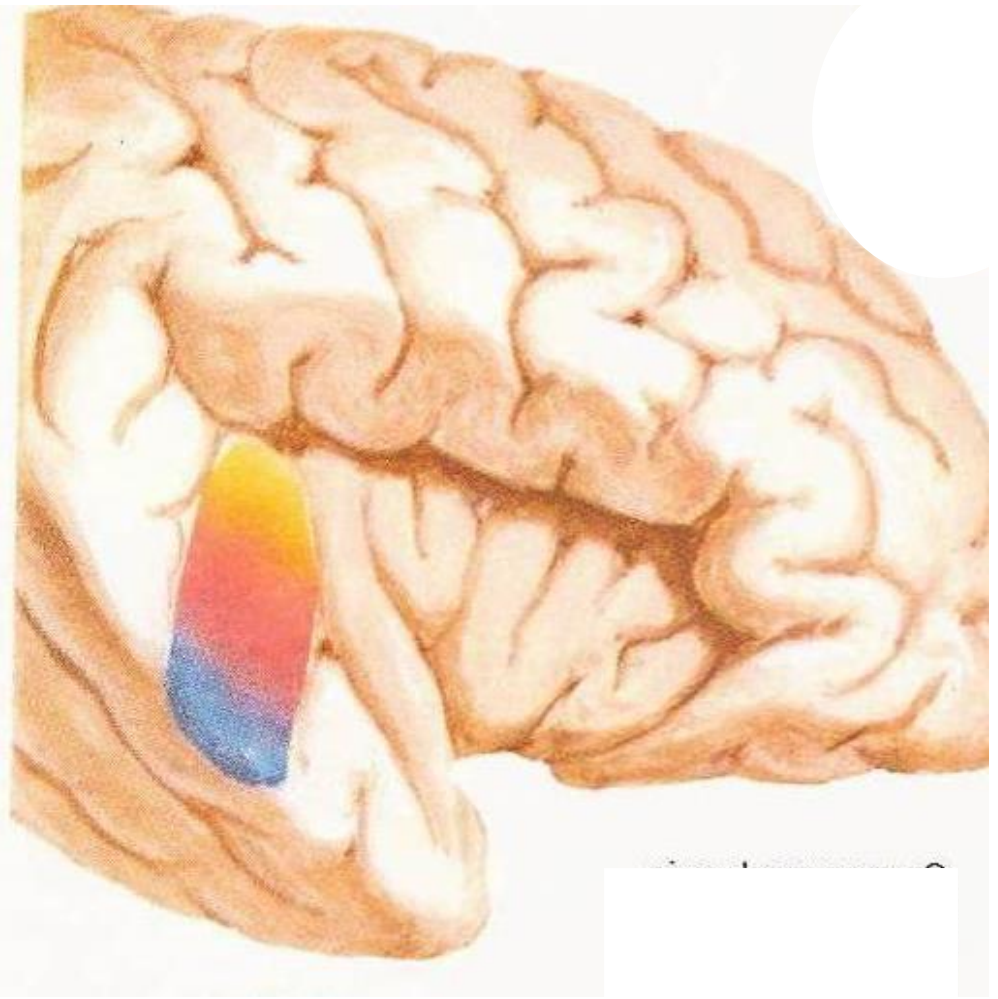
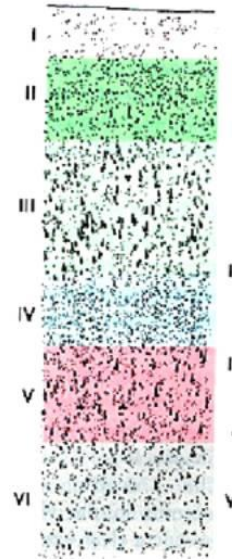
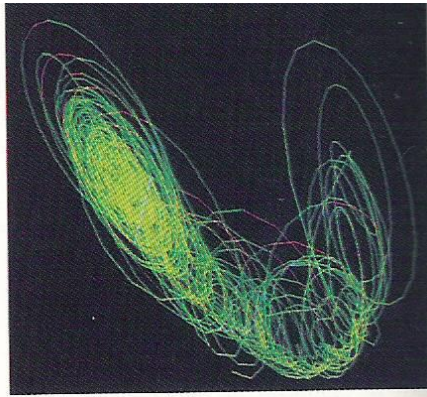
Fig. 2. Etapas fundamentales del ciclo metabólico de los neurotransmisores.

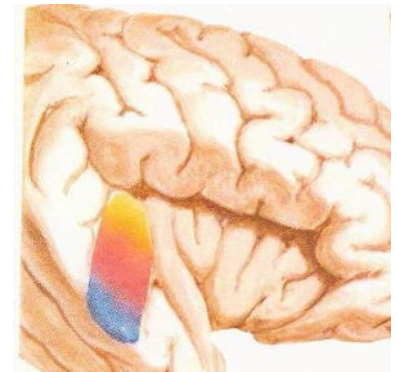
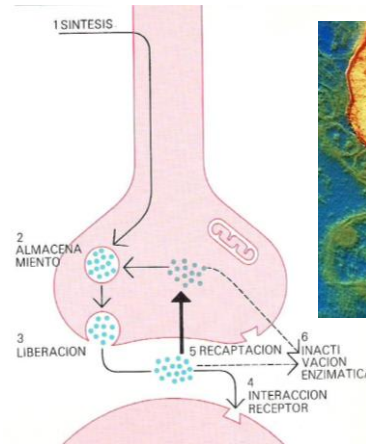
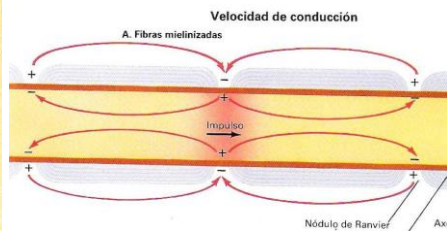
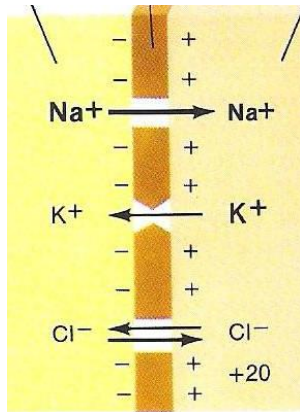
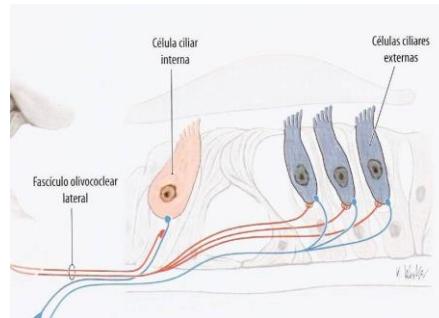
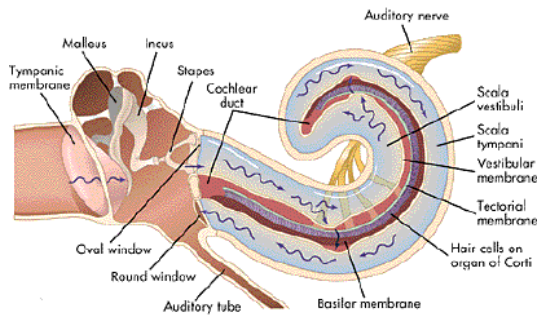
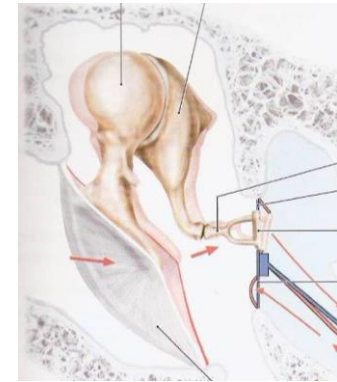
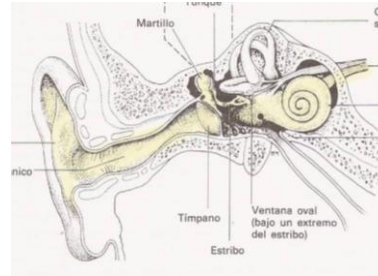
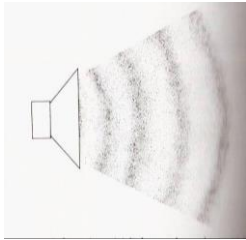
Estació *Terminus*

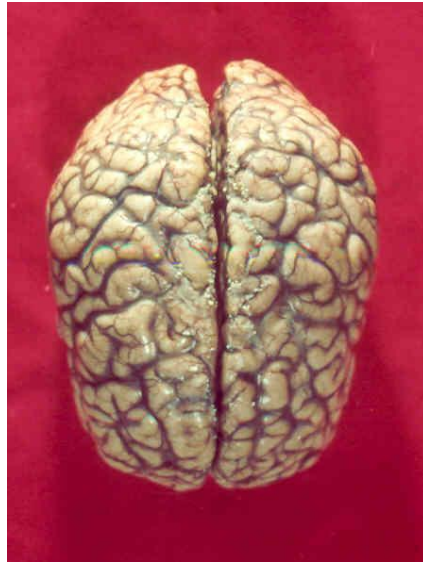
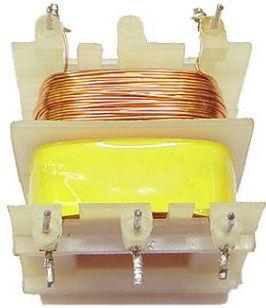
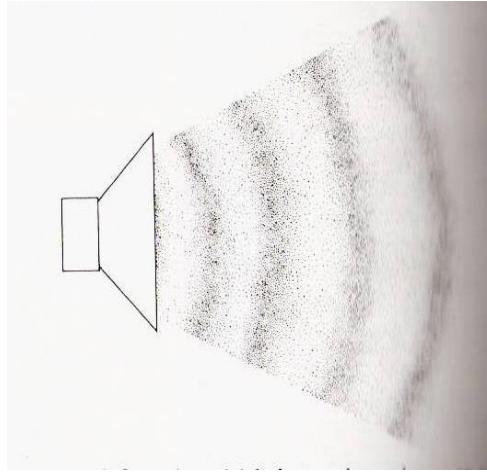

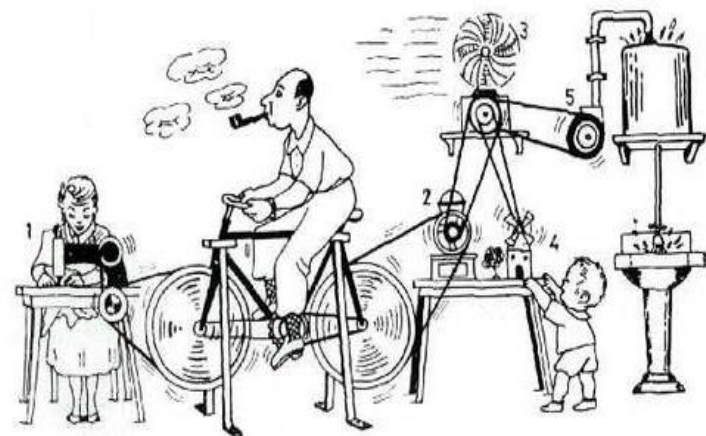
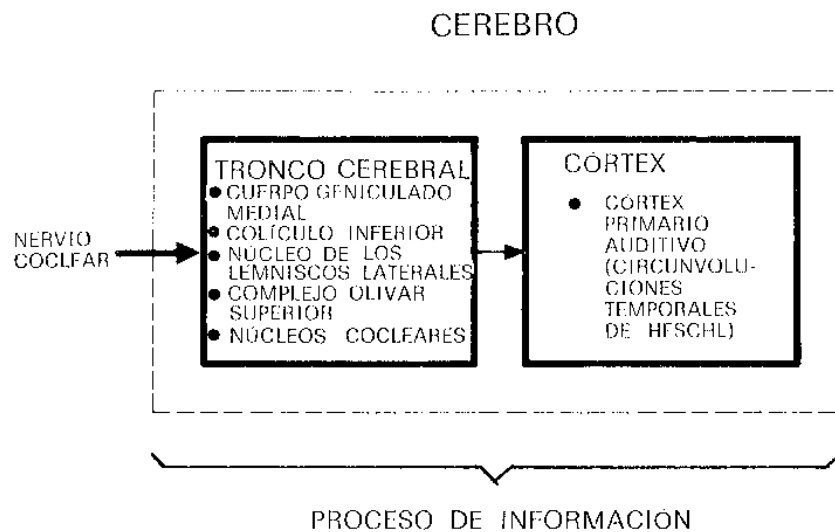
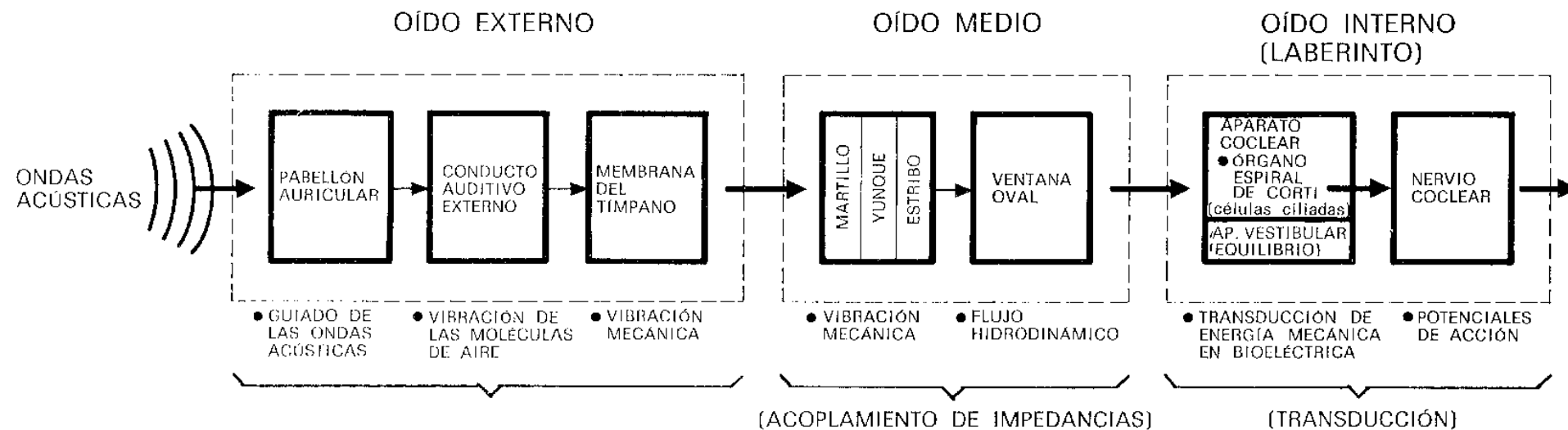
No hi ha més música que la que no sona

Musica: il·lusió cerebral (cortical)

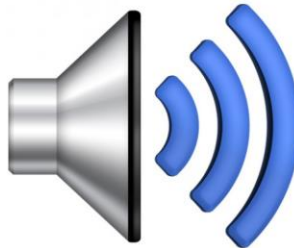
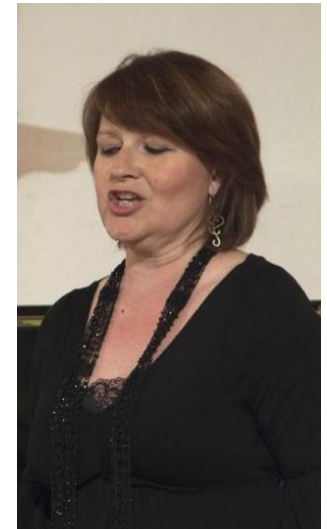

¿QUÈ ÉS LA MÚSICA?

¿On és la Música?

NO HI HA MÚSICA EN DIRECTE

NO HI HA MÚSICA EN DIRECTE

MUSICA NO ÉS DIBUIXABLE/PINTABLE

NOMÉS MUSICAR ÉS GRAFITABLE

1984: FITA PINTA A UN TAL XESCO

FITA pinta a “XESCO” cantant i musicant *“Ningú no compren ningú”*?

Tema i música de
La Trinca i Jaume Picas

Judit PEDEMONTÉ canta

Nil CAVALLERÍ guitarra elèctrica

Enric SOLÉ baix elèctric

“Ningú no compren ningú”

¿QUÈ PINTA FITA QUAN GRAFITA “XESCO”?

Xesco BOIC (1984) (200x300 cm)

Per què FITA graFITA a un tal *XESCO*?

LA QÜESTIÓ del **MOTIU**

Marcel Duchamp (1887-1968)

Font, 1917

LA QÜESTIÓ del MOTIU

Gustave COURBET

1856

¿QUIN MOTIU TÉ FITA per graFITAR un tal XESCO, a l'any 1984?

QUI ÉS XESCO?

XESCO és XESCO BOIX
Xevi PLANAS, cronista

Conversa en un banc de la Devesa

Xesco Boix: «Em fa por la gent gran. Prefereixo els nens»

Amaga el cabell dessota d'un barret. Duu barba i bigoti. I unes ulleres a través de les quals de tant en tant deixa anar un esguard càlid i emfàtic, vençut pel convenciment que li marquen des de més amunt les dues seies. Acostuma a anar vestit amb un regust més o menys oriental. Diu la història que ha corregut tot Catalunya i bona part de la resta dels Països Catalans, amb la guitarra a l'espatlla, anant de poble en poble, cantant a les escoles, a les places, als camps, als envelats, i en tants d'altres llocs. Té 36 anys i viu d'acord amb la seva màxima: estimar i fer cantar la mainada. És —qui podria ser, sinó ell?— en Xesco Boix.

La nostra conversa transcorre placidament una tarda d'un dimecres qualsevol asseguts a un banc de la Devesa, potser més perduda que no pas paradisiaca.

—Xesco, ara cantes per a un públic principalment infantil, però en un principi la teva tasca d'animació la vas adreçar cap a un sector més adult, de gent jove...

—Sí, de fet, jo vaig començar amb el Grup de Folk. A vell ull, el Grup de Folk es crea vers els anys 65, 66 o 67. En aquells moments jo estava acabant Pedagogia. Em presentaren els germans Batiste, en Jaume Arnella, la Maïa del Mar Bonet, en Sisa, en Jordi Pujol, en Pau Riba...

—Què preteníeu amb el Grup de Folk?

—Voliem retornar a la cançó popular, fer participar activament l'auditori.

—Què us diferenciava de la gent que feia Cançó en el sentit més clàssic, com per exemple els Setze Jutges?

—Nosaltres érem més joves. Jo sóc nat el 1946, i recordo que la majoria d'aquella gent em portava sis anys. Ho plantejàvem com una alternativa, una resposta a la Nova Cançó. No pas perquè no la trobéssim vàlida. Senzillament, ells havien matat de cantants francescos com Brassens, i nosaltres ens fixàvem més en el folk americà.

—Diu la llegenda que la cançó folk americana va entrar al país després d'un viatge teu als USA en el qual vas tenir oportunitat de conèixer-la a fons i posteriorment començares a adaptar-la al català. És cert, això? Quins re-

cords en guardes, d'aquella època en el Grup de Folk?

—És cert que jo vaig estar a Amèrica un any amb una beca. Allà vaig tenir l'oportunitat de conèixer el món de Pete Seeger. Però en realitat el que em va captivar més va ser el fet que un bon dia el meu cunyat, anteriorment a aquest viatge, em va regalar un disc que es deia «Balades de Pete Seeger». Al disc hi havia una cançó molt maca que parlava d'un colom. Allò em va impulsar a cantar.

Quant als records, t'haig de dir que era una època entranyable, duríssima. Amb el Grup de Folk ens hi jugàvem molt i no ens n'adonàvem. Feiem veritables bestieses que ara, amb el pas del temps, les trobo mancades de responsabilitat.

—I tot d'una, el canvi de públic: la mainada. Per què?

—Jo residia a Barcelona, i al pis de dalt vivia una família de 8 o 9 germans. Jo agafava una vella guitarra —de tant petita, semblava un ukelele— i anava a cantar-hi. Provava de cantar l'«Abiyoyo», i anar provant fins que els engresqués. Més tard, acabó el servei militar, i amb en Jordi Roura, que ara treballa al programa «Mainada» de Ràdio-4, fundem el grup Ara va de bo, l'any 1.971.

—Però ara tornaries a cantar per a la gent gran?

—Em fa por la gent gran. Porta

molta mala llet. Prefereixo continuar amb els nens perquè són nobles i fan de bon estimar. De moment, no deixaria els nens. M'agradaria ser un flautista d'Hamelin.

—Pete Seeger és un home del qual parles molt sovint. Ha arrelat molt en tu la seva personalitat? Tu, que ets l'home del país que el coneixes millor, com el veus?

—És un home al qual li dec moltíssim. És un home molt trist i molt bo. Hi ha gent que quan el sent se li posa pell de gallina. És molt estrany. Darrera d'ell hi ha una visió molt interessant del món.

—A part de cantant, ets pedagog, però no exerceixes...

—Vaig acabar Pedagogia, però no exerceixo. Tot el que vaig aprendre —ben poc—, ara m'he adonat que em serveix molt més del que em pensava. De tota manera, l'ensenyament —com ara— estava molt malament quan jo estudiava. És en aquest sentit que estic d'acord amb allò que diu el meu pare: «A la universitat on s'apren més és als passadissos».

—Com entens la teva relació amb els infants? Ets un animador? Un pedagog? Un mestre amb guitarra?

—Jo voldria ser un animador. I ja és ben difícil. Quan estàs trist, haver de cantar el «Yupi-ia»... M'agradaria fer veure als nans

que, si ens ajuntem, hi ha sortida. Que no ens trobem en una situació de cul-de-sac, que no és l'absurd. Però el món m'espaventa, em fa tremolar. Les cançons són una sortida per a mi.

—Què pretens amb les teves cançons?

—Vull transmetre un missatge de solidaritat, d'unió. Vull unir, més que no pas separar, cosa difícil quan la gent va amb mala llet. Però jo crec que hi haurà supervivència. Que ens en sortirem. Gràcies a la cançó popular, a gent com els Ara va de bo, Pete Seeger, el meu pare, la meua mare, etc., ara encara continuo fent amb fe el que m'agrada. I diuen que el qui fa el que pot no està obligat a més.

—Xesco, vols afegir alguna cosa?

—Sí. M'agradaria acabar amb tres frases d'una gent que m'estimo molt: «Ens cal la nit per veure el cel», de Carles Cardó, prevore. «Pren-t'ho amb calma, però pren-t'ho», de Pete Seeger, i «Fer és la millor manera de dir», del poeta revolucionari José Martí.

Abans d'acomiar-nos, en Xesco m'explica que ara viu a Canet de Mar, al Maresme, on la seva dona, Montserrat —filla de l'Empordà—, exerceix de mestre. També em comenta que està preparant nou material per gravar i engrèixer, així, la seva llarga producció discogràfica. El seu nou treball, realitzat amb la casa AUVI, es recopilarà en una cinta que rebrà el nom de «Qui canta el seu cor eixampla».

En Xesco ha de marxar. A casa l'espera el seu fill, el petit Arnau. Ens saludem esperant retrobar-nos ben aviat. Jo, caminant pensiu, intento recordar si en algun moment he conegut algú amb un cor tan immens com el d'aquest joglar que parla amb un to obertament emotiu que fa retornar l'esperança a qui l'ha perduda....

Xevi Planas

28/5/82

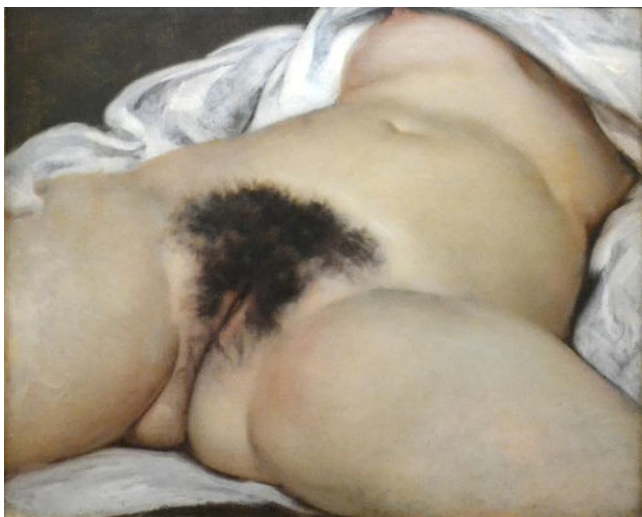
Malgrat de Mar

XESCO és **XESCO BOIX MASRAMON**

Joaquim Maria Masramon de Ventos (1910-1987)

LA QÜESTIÓ eI MOTIU

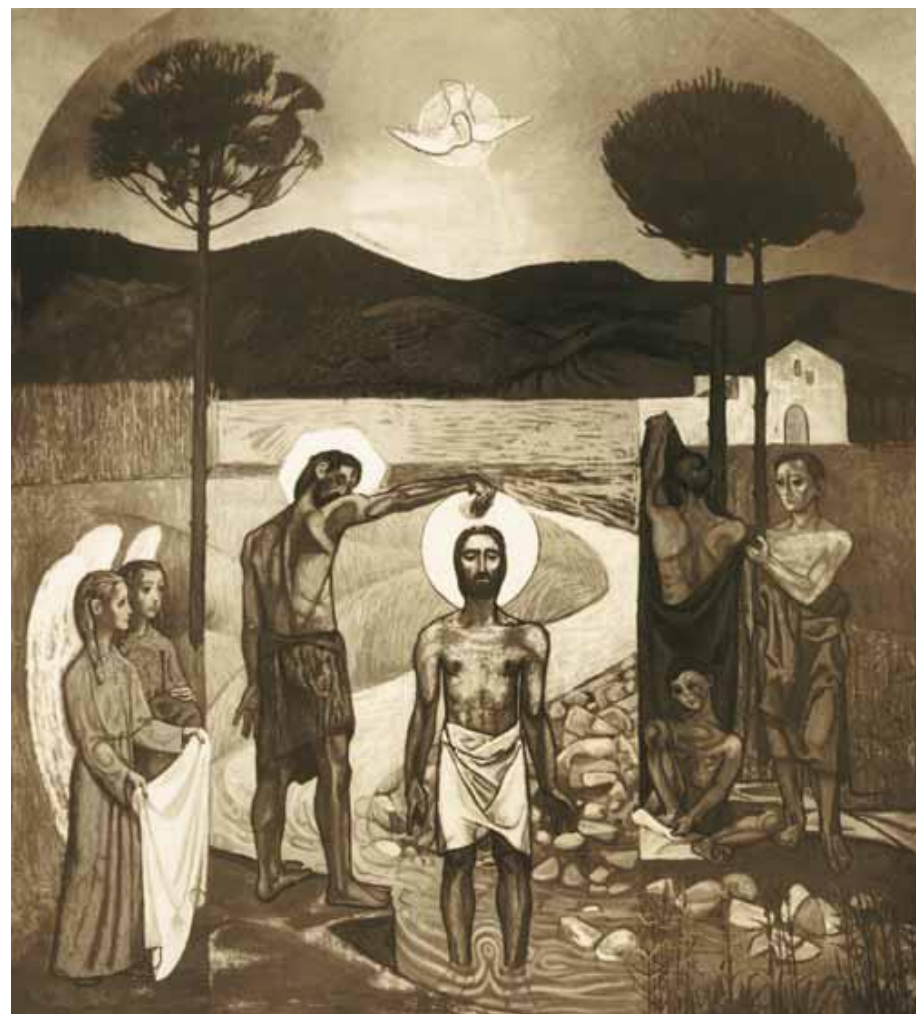

EL QUADRO Xesco (1984) (200x300 cm)

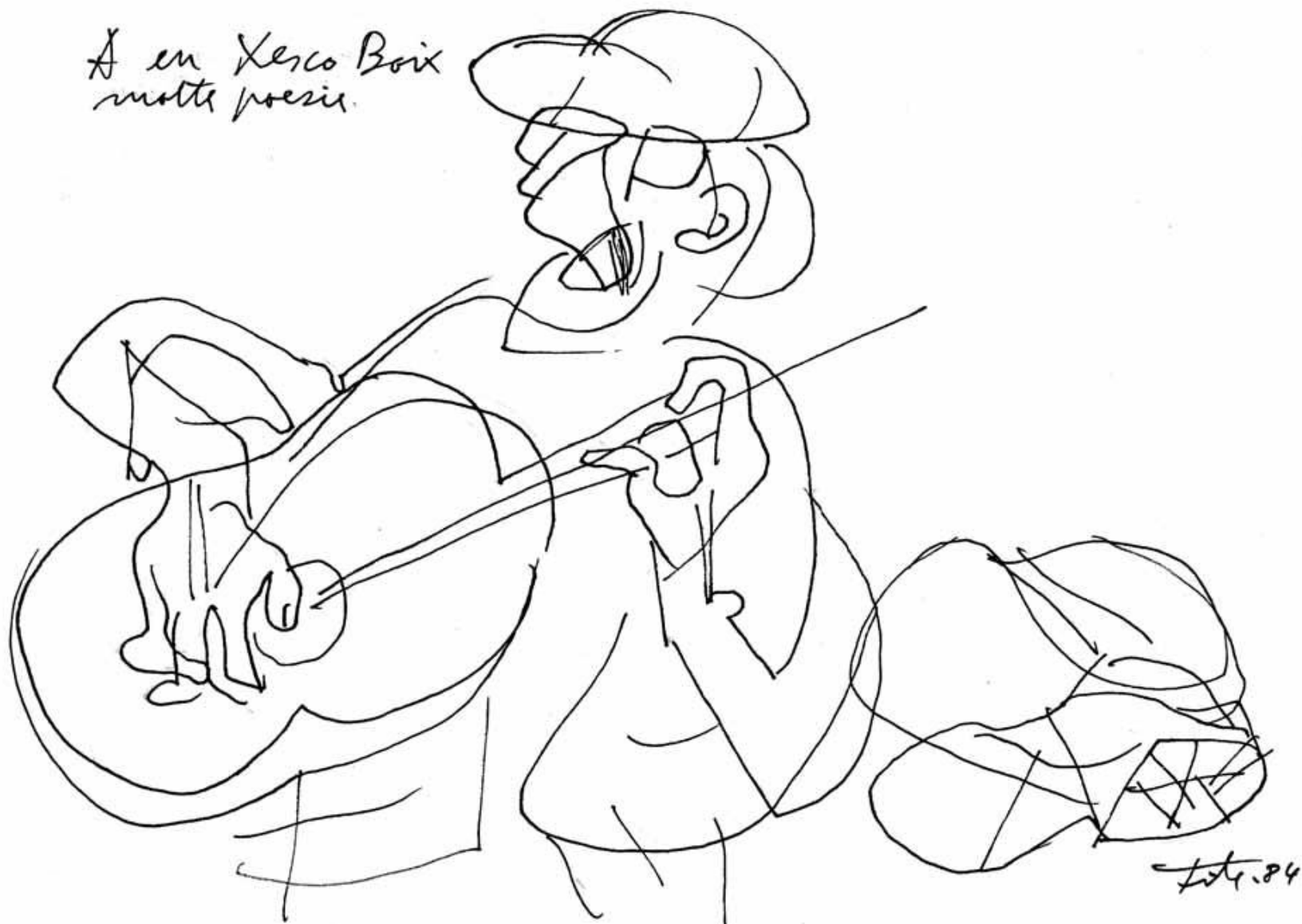
Baptisteri Hospici, Girona (1949),

Església de Belem, Barcelona (1953)

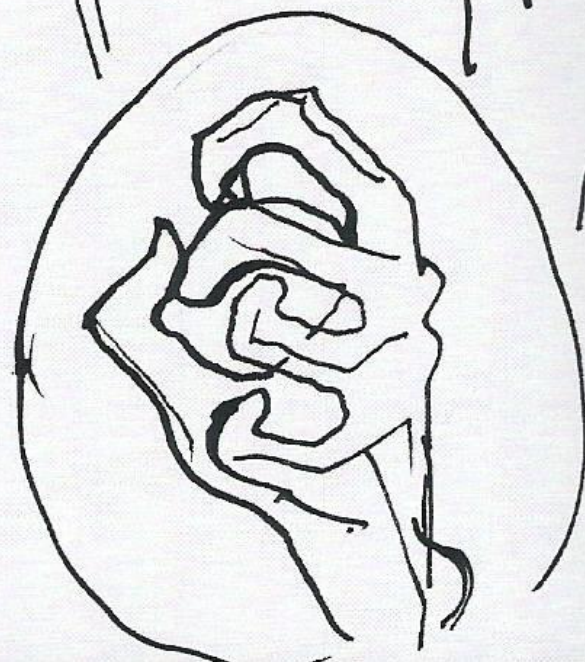
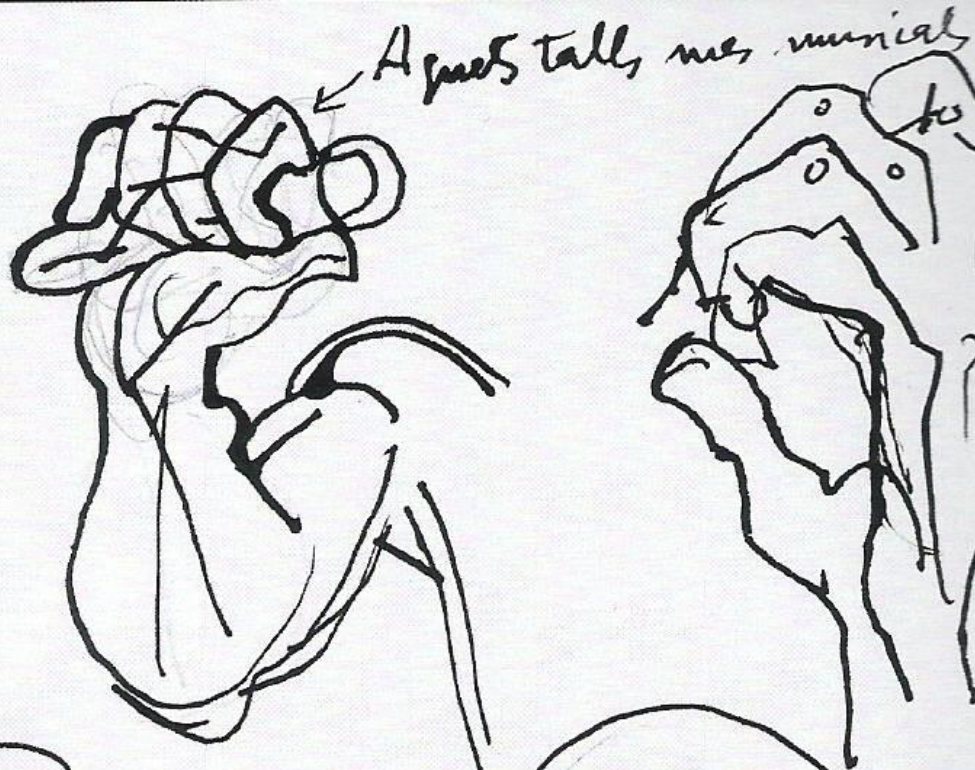
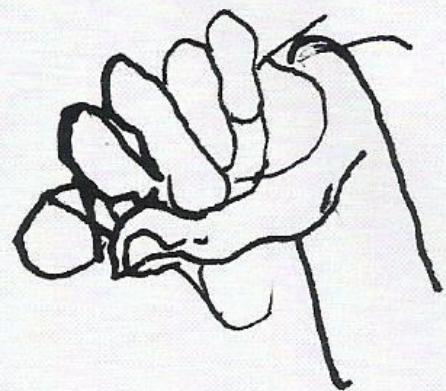

A en Xesco Boix
molt poesia.

GRAFITAR ROCK

**LA QÜESTIÓ del MOTIU
(del pop al rock)**

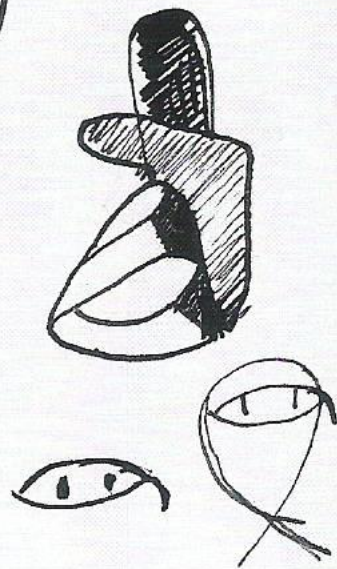

he

Lot. 84

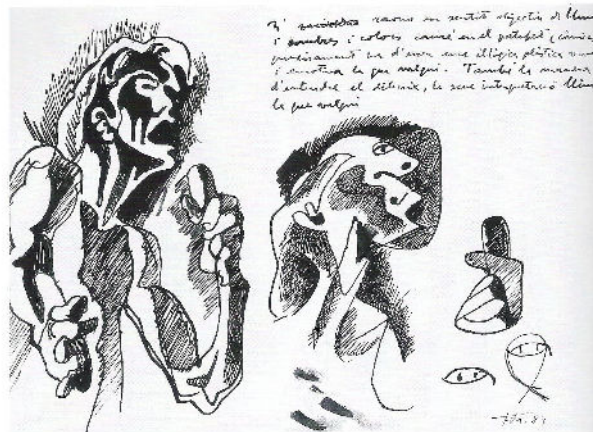

ni ~~racional~~ raons un sentit objectiu de llum
 i ombres i colors caure en el patinet (còmic)
 precisament ha d'ener una il·lògia plàstica viva
 i emotiva la que valgui. També la manera
 d'entendre el dibuix, la seva interpretació lírica
 la que valgui

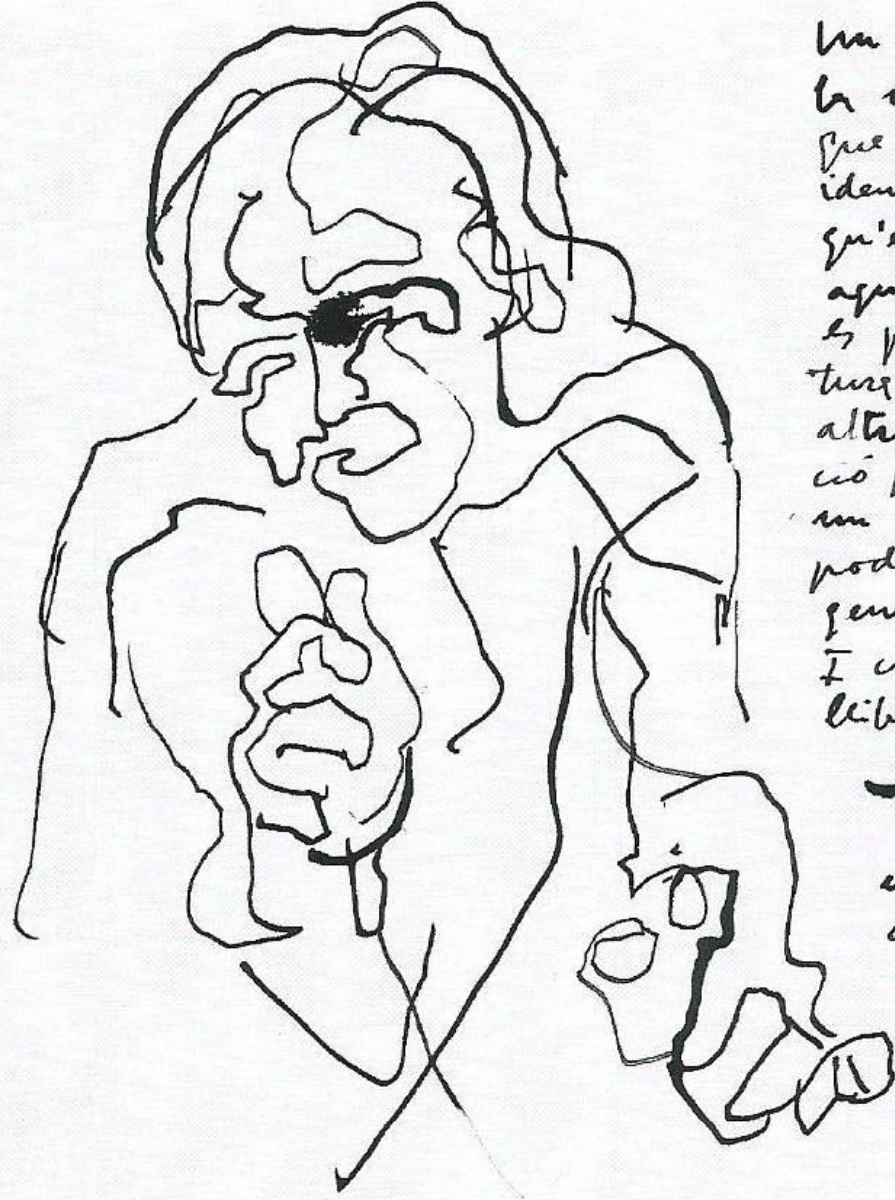
7/11.84

h' ~~ració~~ raons un sentit objectiu d'humor,
i ombres i colors causen el patetisme (còmic),
precisament en d'enen una il·lògia plàstica viva
i emotiva la que valgui. També la manera
d'entendre el dibuix, la seva interpretació lluna
la que valgui.

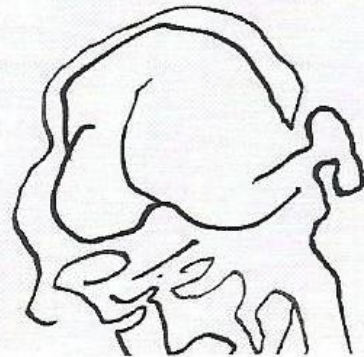
riplon l'aspecte òptic no deixas-hi acabar, encara que ningú la pante de la seguretat, més val
la inseguretat creativa, el trobar, no quedar-se en el tenir (això no es perd
Per altre costat no vol dir l'atjar simple. Cal estudiar, tenir i trobar. Tot el
i ha fet que em pot donar seguretat no m'interessa. És el que puc donar, que ting
de tenir i per això cal estudi, profunditzar. Dedicació, dedicació i seguretat que surt.

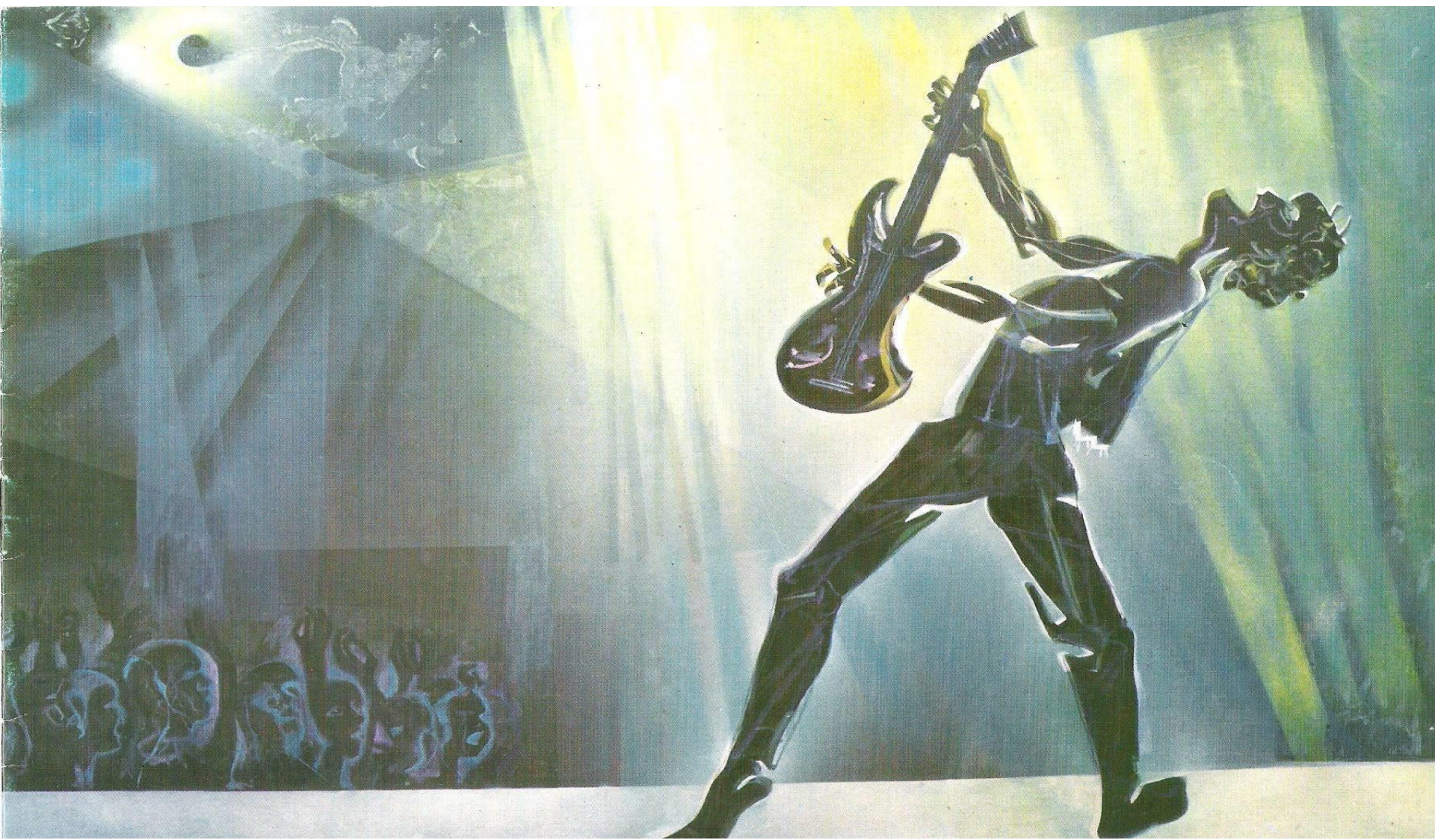

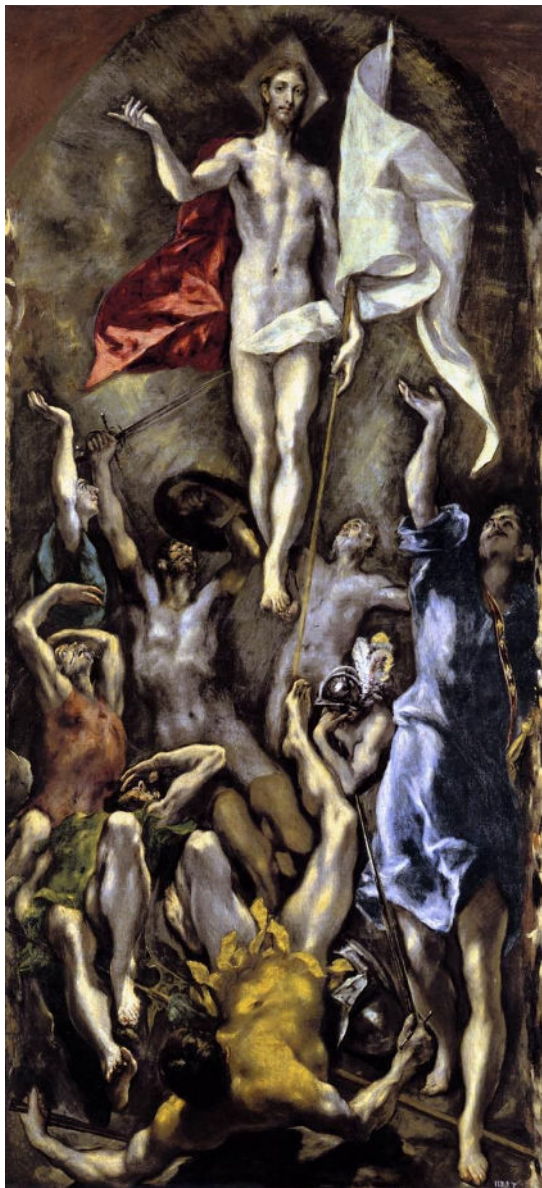

Un aspecte perillós i que cal detectar és la sensibilitat
la moda del temps. Aquesta si bé és bona per el go
que dona del que la contemporaneïtat va donant i et
identificant en aquesta cultura existeix però un perill
qu'és el de repetir el que aquest clima dona el que
aquesta sensibilitat justifica, trencar i rebutjar a
els perillós perquè has de comunicar amb una gran in-
tenció, però sempre i sobre d'una persona i comunica amb
altre persona. Per això cal primer atendre a la pro-
pietat personal que l'ambient, millor dit aquí exist
un dels grans perills per donar. Tenim una infom-
poderosa per encarnillar el que fem aquesta sensibilitat
general, com si no poguéssim trencar aquest don
I crec qu'és important tenir-ne consciència per la no-
libertat, per la nostra obra.

Un perill també està en l'atjar en qued
en aspectes epidèmics de textura, qualitat, mes ve
anar a l'arrel dels problemes artístics i conceptuals
sense però d'atendre als aspectes que són pu-
de cada concepte la seva totalitat

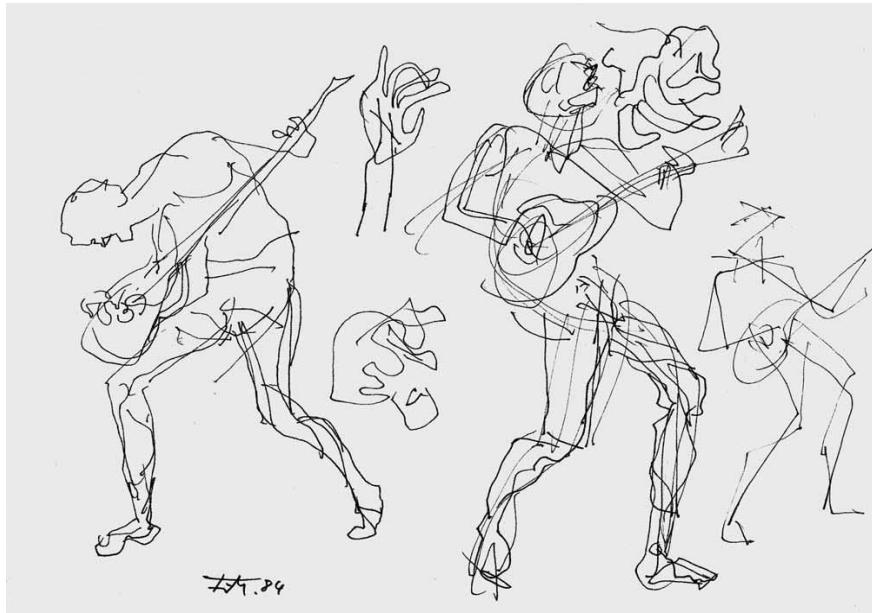
Keith Christiansen (Conservador del Metropolitan de New York)

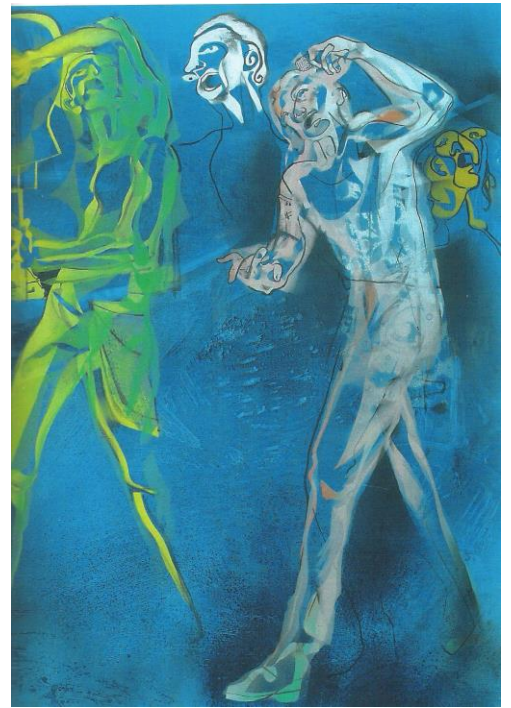
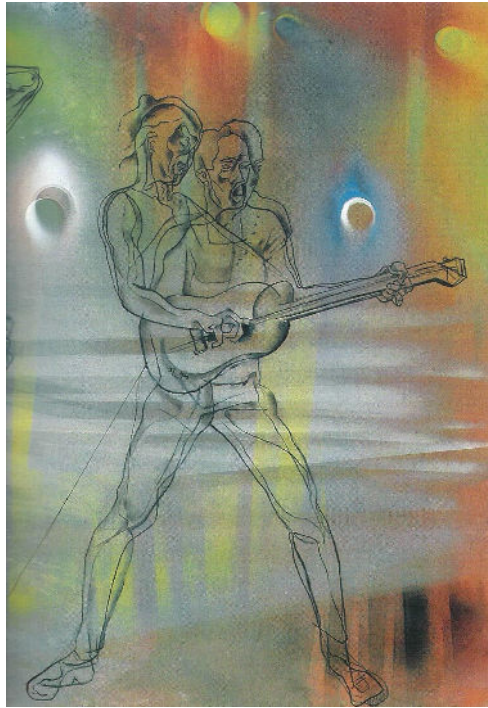
GRAFITAR ROCK

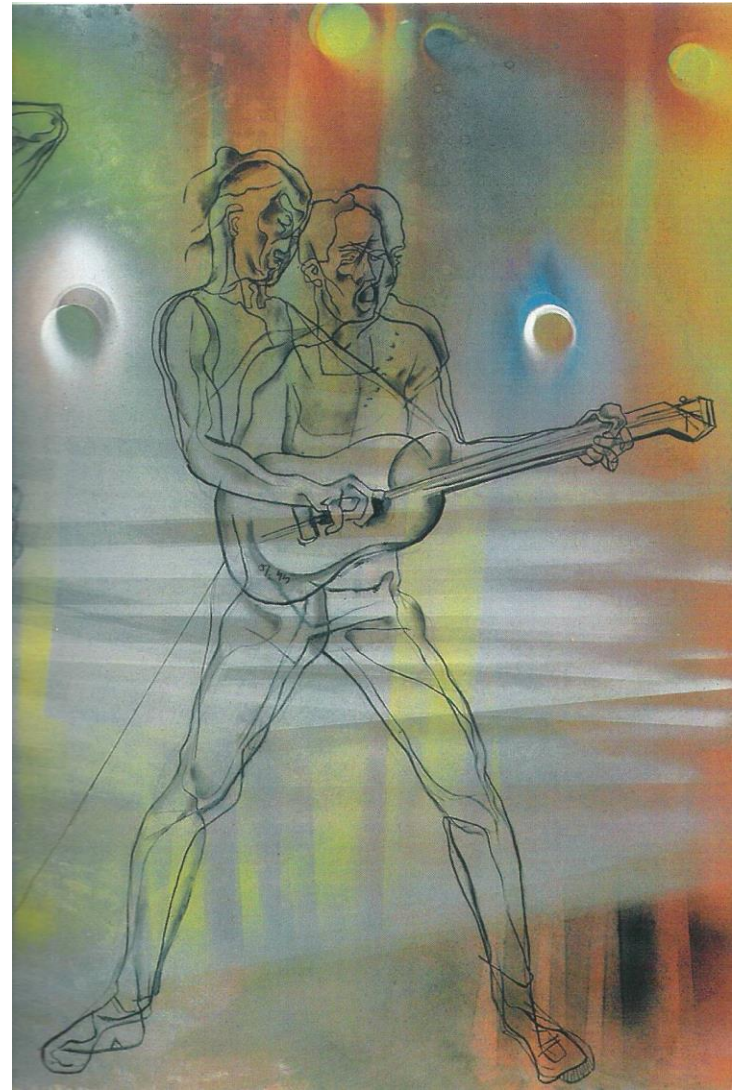
**LA QÜESTIÓ del MOTIU
(del pop al rock)**

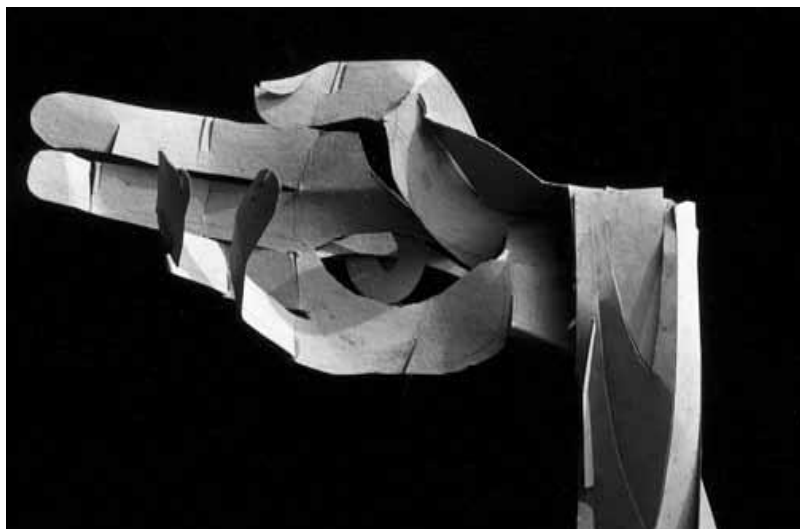

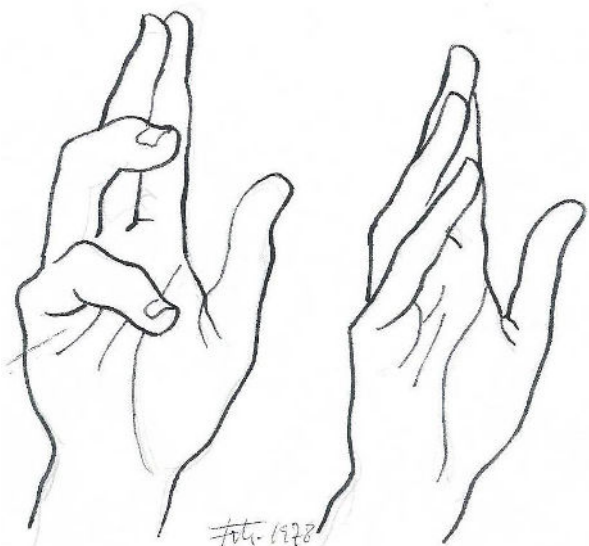

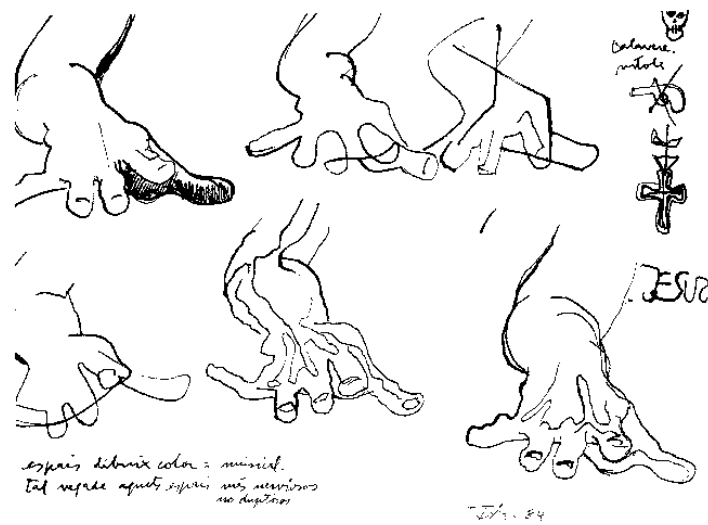
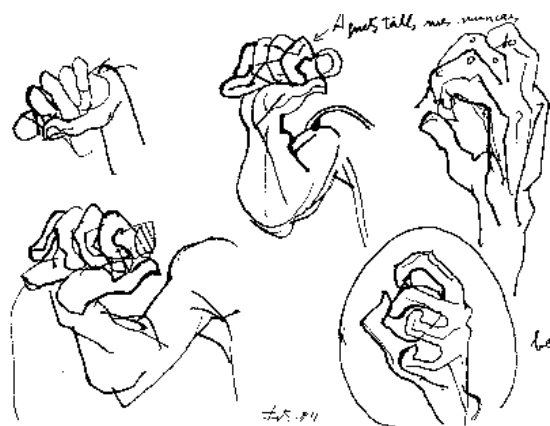
1959

1978 Bloc 125.
15,5 x 21 cm.
Ploma tinta xinesa.

1962

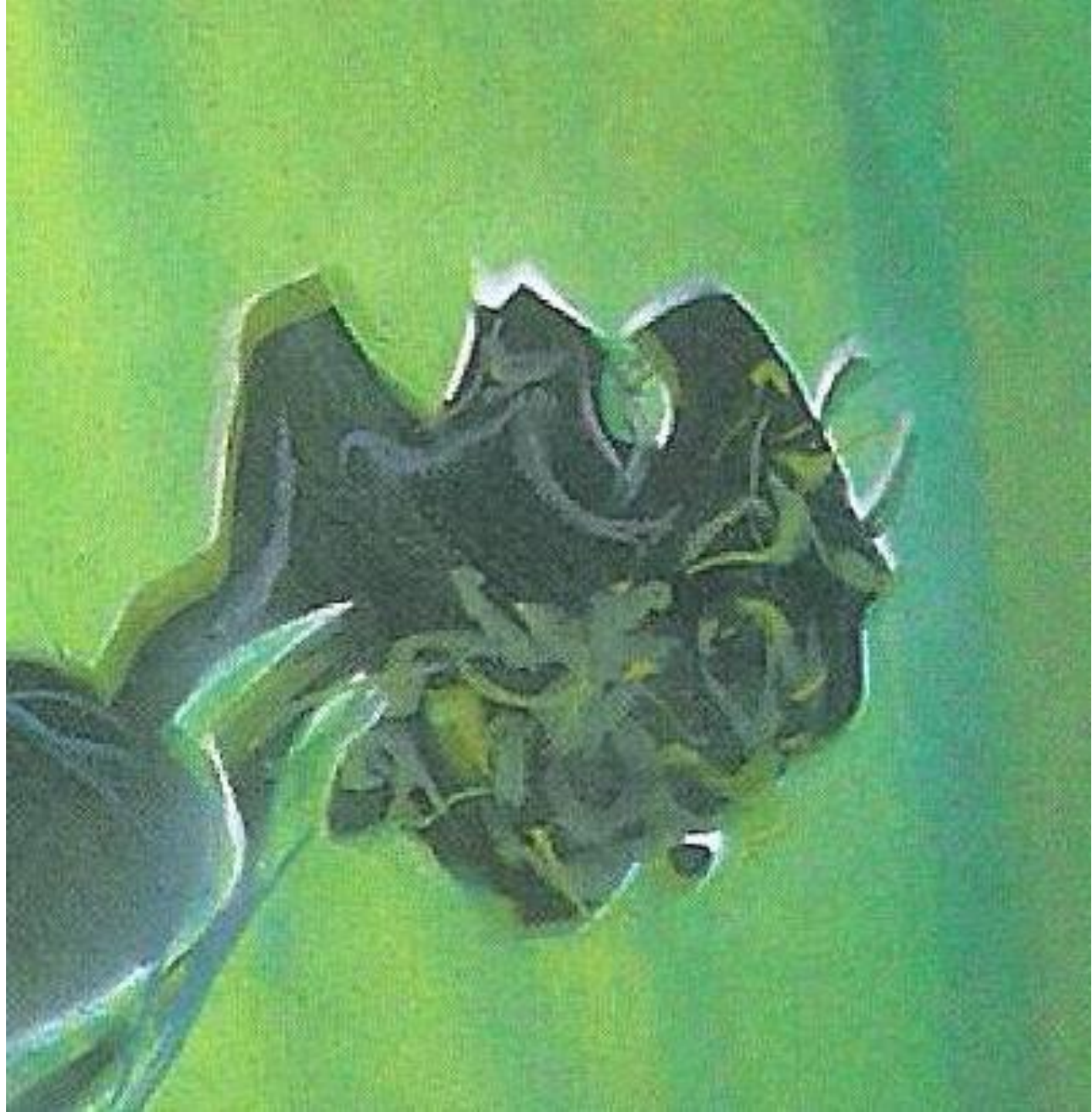
1984 Bloc 150
21 x 22.5 cm
Pia ...

1999

1995

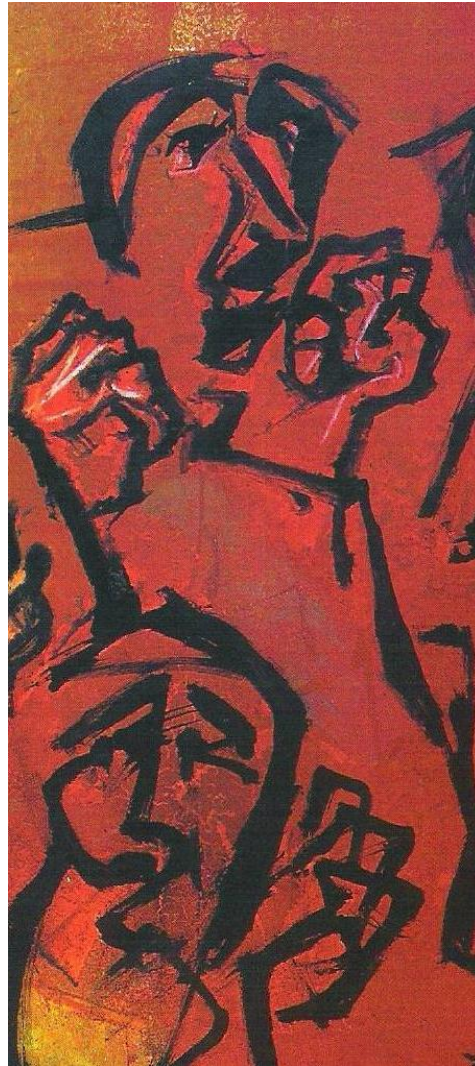

1949

1984

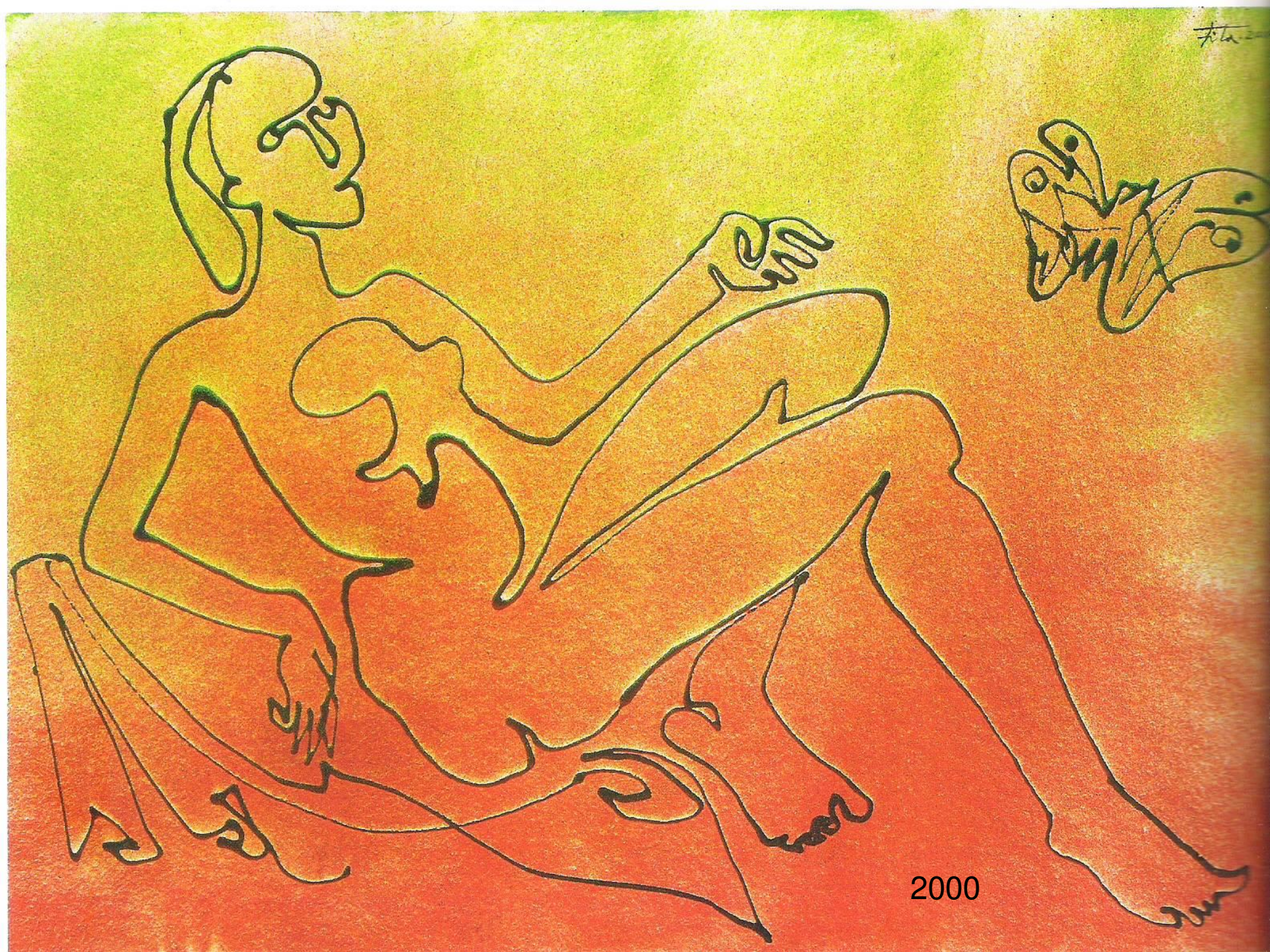

1989

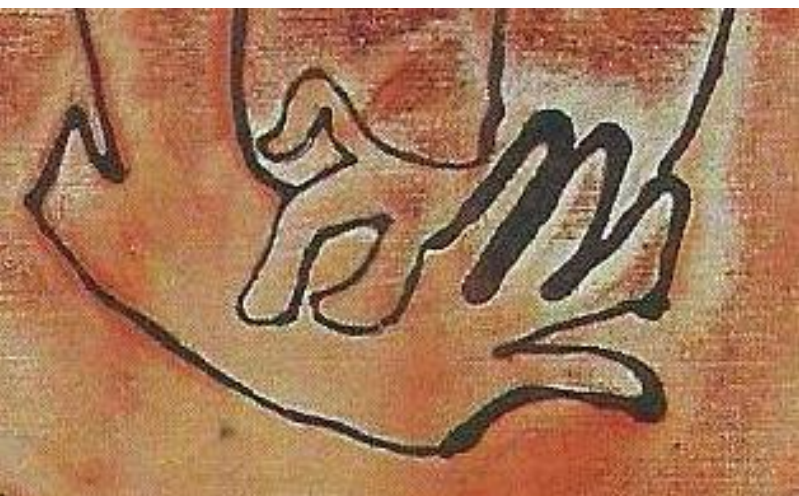

1999

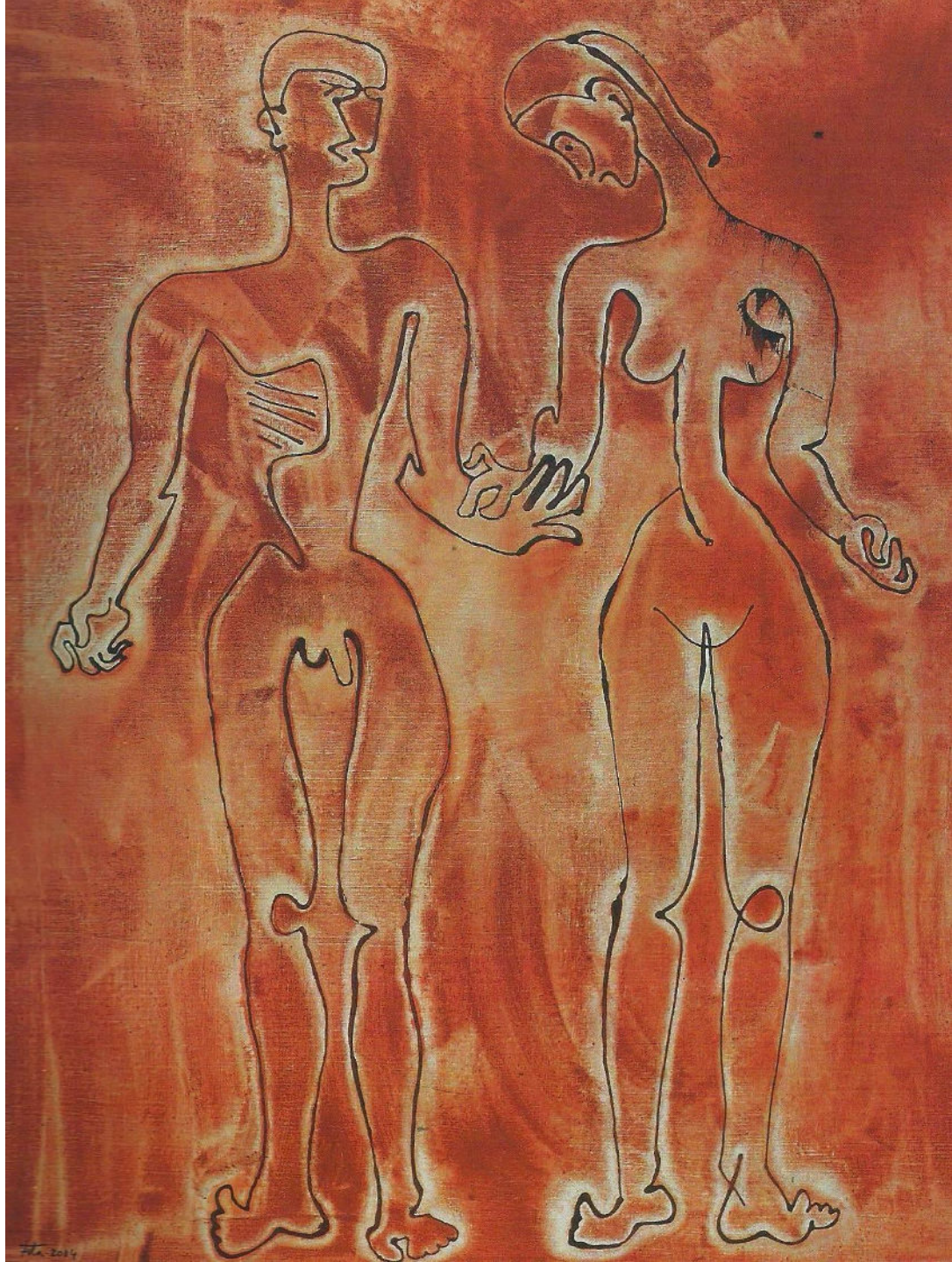
Fila

2000

2004

GRAFITAR MUSICAR *ROCK*

Nil CAVALLERI, guitarra elèctrica

Enric SOLÉ, baix elèctric

